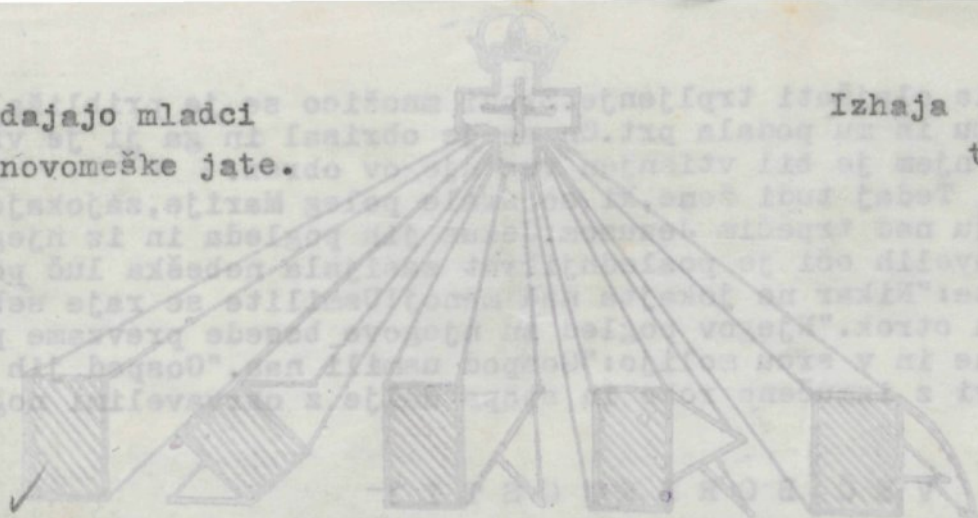

Izdajajo mladci
I.novomeške jate.

Izhaja
tedensko.

Št.9. Novo mesto 20. aprila 1943.

L.V.

KI JE ZA NAS TEŽKI KRIŽ NESEL.

V vročem pomladnem soncu je stopal Kristus pod križem. Truden in omahujoč je bil njegov korak. Z rokami, ki se jih je držala strjena kri, je objemal strašni križ. Vse njegovo telo je bilo razbolelo od bičanja. Na glavi je nosil trnjevo krono in izpod nje je kapljala kri, preko čela in lic. Obdan je bil od ljustva, ki ga je neusmiljeno obsodilo na smrt, kot največjega zločinca. Njihovi obrazi so bili zagoreli in divji, njihovi pogledi polni zlobe in sovraštva. V prahu, sredi vpitja in višča, zasmeha in zmerjanja je stopal Kristus. Zalosten je bil nad tem ljudstvom in nad ljudstvi vseh časov. Videl je neskončno morje greha pred seboj. Vsa ta brezmejnost zla je legla na njegove rame. Silno težko je bilo to breme, tako, da je omahoval pod njim, se opotekal in padal. S poslednjimi močmi je vsajal in šel dalje proti Golgoti.

Neizmerna dušna bolečina je napolnila njegovo dušo, ko je srečal svojo žalostno mater. Njen pogled je zasadel meč v njegovo srce in pozabil je na svoje ponižanje, žalost in bolečino; samo njo je videl pred seboj. Ves zmučen, truden, a miren je stopal dalje pod križem. Ni prekljinjal postav in sodnikov, kot jih drugi obsajenci. Stopal je kakor bi bil zatopljen v molitvi.

Dekletu, ki je stala ob potu, se je Kristus zasmilil. Zavedla se je, da je nedolžen, spoznala ga je in pripravljena mu

je bila olajšati trpljenje. Skozi množico se je približala k njemu in mu podala prt. On se je obrisal in ga ji je vrnil in na njem je bil vtisnjen ves nje ov obraz.

Tedaj tudi žene, ki so stale poleg Marije, zajokajo v sočutju nad trpečim Jezusom. Jezus jih pogleda in iz njegovih zakrvavelih oči je poslednjikrat zasijala nebeška luč polna dobrote: "Nikar ne jokajte nad menoj! Usmilite se raje sebe in svojih otrok." Njegov pogled in njegove besede prevzame pobožne žene in v srcu molijo: "Gospod usmili nas." Gospod jih blagoslovi z izmučeno roko in stopa dalje z okrvavelimi nogami in

V E Č B O R B E N O S T I !

Ni še dolgo, kar sem se sešel s tovarišem, ki sem o njem menil, da nekoliko bolj kritično misli o OF. Zapletla sveto se v pogovor in beseda je nanesla, da sva prišla na partizane. Med drugim je dejal, da so partizani, kolikor so vladali pri njih, vse ljudi, ki so jih pobila, ubili po pravici? nobenemu, da se ni zgodila krivica.

Vprašal sem ga, kje so partizani oblast dobili, da delajo tako "po pravici". Tega mi ni vedel povedati. Trdil je, da pač tisti ljudje niso bili dosti vredni, ki so jih pobili. In zato, ker niso bili dosti vredni, naj bi jih bili pobili po pravici.

Ko pa sem ga vprašal, kako, da so mučili in ubili nekoga dobrega katoliškega moža, je odgovoril, da je imel zveze z belimi in da zato pač zasluži smrt, ker se je v takih razmerah to upal.

"Torej bi si ti ne upal nič napraviti proti partizanom, če bi ti tudi ukazali kaj proti veri in morali?"

"Saj nisem neumen, da bi se v takih trenutkih izpostavljaj. Sicer pa mene nič ne briga, čeprav vse pobijejo, da le jaz ostanem živ."

"Tako, nič te ne briga! Kaj pa, da so pri vas doma partizani vse pobrali, te nič ne briga? Nič te ne briga, ali je to po pravici ali ne?"

"Nič me ne briga, če hišo zažgo ali pa ne. Saj bom še ravnotako živel; da me le dobili ne bodo!"

"Tako govori in misli ta dijak, četrtošolec. Vse-eno mu je, ali ves narod pade ali ostane, da je le on na varnem. Vseeno mu je, ali njegovi starši trpe ali ne, da le zanj skrb. Vseeno, če drugi trpe krivico, da se le njemu dobro godi."

Tako misli študent, ki mu ni bilo treba nikdar skrbeti v življenju, kako bo živel, kdo ga bo oblekel, kaj bo jedel; tudi potem ne, ko so doma partizani vse pobrali. In kaj bomo Slovenci s takimi ljudmi, ki menjajo prepričanje kakor se obrne petelin na zvoniku, kadar bodo prišli na kaka višja mesta? Saj so že sedaj, ko je treba borbe proti komunizmu, že zdavnaj odpovedali, ker je partizanski strup povzročil, da so čisto odpovedali.

Hokus - pokus :

Novo mesto je lahko ponosno, da ima v svoji sredi velezaslužnega, plemenitega in nesebičnega moža. Po poklicu je kapitalist, drugače je pa precej proletarskega mišljenja. Cujmo sedaj nekaj njegovih izjav!

"Delavcem se gade strašne krivice, zato ni čudno, da si iščejo rešitve v partizanstvu. Beli in Italijani ne bodo rešili sočilnega prašanja. Vera pri tem spopadu nima ničesar opraviti. V kolikor so komunisti izvršili kakšna grozodejstva so jih le na Dolenskem, kjer je ljudstvo na nižji stopnji kulture, kot v drugih slovenskih pokrajinah.

Verski obredi so samo hokus-pokus. Le pustimo ta hokus-pokus pri miru in pokažimo raje več ljubezni do bližnjega! Lahko vam zaupam, da sem tečaj, ko so drugi plačevali delavce po tri denarje, sem jih jaz plačeval po šest; saj sem vedel, da drugače ne morejo dostojno živeti. Kako pa je bilo v Rusiji pred revolucijo? Graščaki so neusmiljeno izžemali ljudstvo, to sem videl sam na lastne oči, ko sem se tam tri leta, kot dobrovoljec, boril za Jugoslavijo. Se danes mi je žal, da sem se prijavil v srbsko vojsko, kajti Jugoslavija ni rešila socialnega prašanja." (Nekaj dni nato pa je izjavil, da bi izdal vse do svoje spalne srajce, če bi zopet kdaj nastala Jugoslavija. - Mož ima očitno slab spomin.)

Kaj spoznamo iz teh besed? Socijalno vprašanje je res važno in ga ne smemo zanemarjati. Moramo ga marljivo študirati ter živeti v duhu krščanske ljubezni do bližnjega. Odločno pa odklanjamo vse komunistične recepte, ki jih ponuja kot rešitev gospod "Hokus-pokus", če ga smemo tako imenovati. Njegova "krščanska" ljubezen do bližnjega pa nas ne bo tako daleč zapeljala, kot je njega, ko je uničevalcem vere in kulture, ki se bore za brezobziren kapitalizem države, delil cigarete.

V e s e l e V e l i k o n o č n e p r a z n i k e !

KO SI IZBIRAŠ POKLIC.

Že večkrat sem kakega študenta vprašal, kak poklic si misli izbrati in kar hudo se mi zdi, da sem največkrat slišal odgovor: "Izbral si bom tisti poklic, kjer bom največ zaslužil in čim manj delal!" Kako malo idealizma je med našo inteligenco! Ali moremo pričakovati boljših časov, če je vse mišljenje in življenje tako materialistično? Kdo se zaveša, da je poklic naloga, ki nam jo je določil sam Bog in ki jo moramo vestno izvršiti? Kdo vprašuje pri izbiri poklica: "Domine, quid vis me facere?"

Ali naj tudi mi mladci posnemamo take nesrečne študente? Ali si naj izbiramo tisti poklic, kjer bomo več zaslužili? Gotovo ne, ako hočemo, da bodo prišli kdaj lepši časi. Prosimo Boga, naj nam razočne svojo voljo! Vprašajmo se, v katerem poklicu bomo največ dobrega storili za svoj narod. Če bomo natančno in prav spoznali svoje sposobnosti, nagnjenosti in veselje, ki ga imamo do kakega poklica, se bomo vedno prav odločili. Zavedajmo se, da bomo s pridnim delom lahko v vsakem poklicu zaslužili dovolj za življenje! Svojo srečo bomo našli v tem, da se bomo čim bolj žrtvovali za druge, kar nam bo Bog obilo poplačal.

D E L O .

Johann Bernhard Krier, velik ljubitelj katoliške mladine, naroča svojim dijakom:

"Bodite pogumni in delajte. Ogibajte se lahkomišelnosti, čutnega veselja in svetnih zabav. Ti namreč našo dejavnost omehkužijo in oslabijo. Ljubite samoto in študij. Zberite vse sile duha in volje ter neumorno delajte v zbranosti in tihoti, od jutra do večera, in to še posebno sedaj v mladosti, ~~in~~ ko imate priložnost in čas. Ne obupajte, če začasno ne boste imeli uspeha, temveč delajte neutrudno naprej. Z ustrajnostjo boste uspeli, kajti delo^{je} bistveni pogoj trajnega uspeha."

(Iz knjige "Das Studium")

"Velikega petka je bilo treba za veliko nedeljo, smrti Boga samega je bilo treba, da je zazvonilo in zapelo ponižanemu človeku veličastno vstajenje."

I. Cankar